

Seznam kněží působících ve farnosti Č. Velenice od jejího vzniku 1921

Po konci 1. světové války vznikalo město České Velenice, které s tímto názvem vzniklo až v prosinci 1922. Duchovní správa do r. 1921 - Duchovní správu obstarávali podle ujednání s naší čsl. vládou němečtí kněží z Gmündu – německy – a dostávali za to od naší vlády remuneraci (příplatek k platu ve státní správě)

V Č. Velenicích zřízena 1. listopadu 1921 samostatná duchovní správa. Farním kostelem se stala kaple v Josefově a od května 1921 byly zavedeny nové matriky.

1. Josef Adámek (podzim 1921 – srpen 1923)
2. Václav Makovec (1. 9. 1923 – červenec 1930)
3. Štěpán Pařízek (srpen 1930 – 31. 8. 1933)
4. Karel Dvořák (září 1933 – 17. 9. 1938)

Slibný rozvoj farnosti byl násilně přerušen odtržením Českých Velenic od Československé republiky v říjnu 1938 a následnou okupací. České Velenice byly připojeny k Říši jako Gmünd III-Bahnhof.

5. František Bonfilius Březina (1938 – 1944)
6. Albert Gugenberger (1944 – 1945)

23. březen 1945 znamenal pro Velenice těžkou pohromu. Celé město bylo bombardováno. V 10 minutách leželo více jak z 50% v troskách.

7. Jan Urban (1945 – 1948)
8. František Xaver Votruba (1948 – 1954)
9. Štěpán Mandelíček (1954 – 1960)
10. Josef Noska (1960 – květen 1973)
11. Jiří Prajer (květen 1973 – 1974)
12. Milan Píša (1974 – 1975)
13. Jaroslav Smíšek (1975 – 1983)
14. Karel Zeman (1983 – 1993)
15. Petr Misař (1993 – 1998)
16. Jaroslaw Zawadzki (květen – červenec 1998)
17. Marek Adamczuk (1. srpna 1998 – srpen 2002)
18. Karl Zaiser (1. září 2002 – 31. prosince 2005)
19. Marian Nowak (leden – červen 2006)
20. Jaroslav Šmejkal (1. července 2006 – 31. srpna 2014), kaplan Krystof Henriko, OMI (červenec 2010 – červen 2012)

21. David Henzl (1. září 2014 – 30. 1. 2016, 6. 12. 2015 byl jmenován generálním vikářem ČB diecéze) kaplan Jiří Kalaš (od 1. září 2014), výpomocný duchovní P. Dominik Hroznata Holický (od listopadu t. r.)
22. Martin Bětuňák (od 1. února 2016 do 31. ledna 2017)
23. Tomáš Vyhnálek, OMI

Díky Pánu Bohu za všechny kněze a za to, co pro tuto farnost vykonali či ještě vykonají. Ať jim zmrtvýchvstalý Kristus, kterému jsou věrnými služebníky, odplatí po smysluplném a pokojném životě na zemi životem na věčnosti.

ZALOŽENÍ A ČINNOST KOSTELNÍHO SPOLKU

O založení samostatné farnosti a kostela na území dnešních Českých Velenic se zasloužil Kostelní spolek, který založili v roce 1889 katolíci z osad Česká Cejle, Dolní Velenice a Josefsko. Jejich snahou bylo starati se o postavení nového samostatného kostela (a tím i farnosti) na území nynějších Č. Velenic, aby nemuseli docházeti do Gmündu. I když později (po r. 1936) jeho působení často kolidovalo s duchovní správou, přece jen je nutno „Kostelnímu spolku“ přiznati velké zásluhy. První a velikou starostí při postavení kostela bylo hledání vhodného místa pro kostel. Po delších úvahách bylo ujednáno s panem Dienstlem, zámožným katolíkem z Dolních Velenic, že dá k dispozici svůj pozemek (vedle Besedy). Avšak peníze na postavení kostela nebyly, proto na tom místě byla postavena dřevěná zvonice se 2 zvony (1897), které byly ve válce zrekvírovány. Vypuknutím 1. světové války byla činnost „Kostelního spolku“ přerušena (1914 – 1921). Činnost „kostelního spolku“ byla obnovena 15. února 1921. Z uspořádaných sbírek byly pořízeny dva nové zvony do dřevěné zvonice.

VYSTAVĚNÍ KAPLE SV. RODINY

Z nastřádaných peněz na kostel (když se vidělo, že pro válku ke stavbě kostela nedojde), byla na žádost josefských katolíků místo dřevěného kříže na rozcestí postavena r. 1915 kaple sv. Rodiny. Zásluhu o její postavení má vedle „Kostelního spolku“ Bedřich Dvůřka, původem český kněz a katecheta v Gmündu.

VZNIK MĚSTA ČESKÉ VELENICE

Město České Velenice vznikalo tři roky:

- 10. září 1919 bylo při mírových jednáních ve francouzském St. Germain dohodnuto, že část Vitorazska – rakouského území - o rozloze 118,6 km² bude přičleněno k nově vzniklému státu
- území Vitorazska bylo předáno do československé správy však až 31. července 1920
- 1. prosince 1922 na mapě přibýlo nové příhraniční město České Velenice: ze tří sloučených obcí Dolní Velenice (Unter-Wielands – za tunelem), Česká Cejle (Böhmzeil – východní část města) a Josefsko (Josefschlag – západní předměstí).

DUCHOVNÍ SPRÁVA DO R. 1921

Duchovní správu obstarávali podle ujednání s naší čsl. vládou němečtí kněží z Gmündu – německy – a dostávali za to od naší vlády remuneraci (příplatek k platu ve státní správě). Pro dříve tři samostatné obce byly vedeny matriky až do roku 1921.

VZNIK NOVÉ ČESKOVELENICKÉ FARNOSTI

Na základě jednání biskupské konzistoře v Č. Budějovicích a biskupství ve sv. Hippolytu byla v Č. Velenicích zřízena 1. listopadu 1921 samostatná duchovní správa. Farním kostelem se stala kaple v Josefově a od května 1921 byly zavedeny nové matriky.

Josef Adámek

Na podzim 1921 sem byl ustanoven prvním duchovním správcem páter Josef Adámek, který byl předtím dlouhá léta v Americe. Po převratu 1918 se vrátil do rodné vlasti, ale zůstal občanem americkým. Pocházel z Klatov.

S ubytováním měl veliké potíže. Poměry nebyly ještě tak dalece urovnány, proto si koupil v Josefsku domek, kde měl vlastní domácnost i kancelář.

Václav Makovec

V roce 1923, od počátku nového školního roku, zde nastoupil katecheta měšťanských škol v Blatné páter Václav Makovec jako duchovní správce po páteru Adámkovi.

Nový duchovní správce měl zde rovněž těžké začátky. Především při svém nastoupení nesehnal v celém městě ani jedinou místnost k ubytování a tak bydlel z milosti v budově školy, kde mu ředitel propůjčil jeden kabinet.

Železniční zřízenec, který koupil domek po páteru Adámkovi, dal mu pak jednu místnost ve svém domku za kancelář a na stravu chodil do hotelu....

....Tyto těžké a rozhárané poměry trvaly asi dva roky, po nichž dostal v Josefsku po páteru Adámkovi od majitele i byt, takže nastala aspoň částečná úleva....

.....Až dosud vedl páter Makovec duchovní správu zdarma. Na pokyn pana biskupa Bárty podal si žádost a bylo mu Ministerstvem školství vyměřeno za duchovní správu na ½ roku 1000 Kč a na byt 350 Kč.

Štěpán Pařízek (1930 – 1933)

Třetí duchovní správce dp. (*čteno důstojný pán*) Štěpán Pařízek nastoupil hned po odchodu dp. Makovce. Předtím byl kaplanem v Protivíně, farnost Velenice spravoval od roku 1930 – 1933.

Stálým pomocníkem duchovní správy byl páter Dvířka, katecheta v Gmündu, který přes své vážné onemocnění sem pravidelně docházel.

Církevní slavnosti

Až do příchodu dp. Pařízka nebyly konány. Na svátek Božího Těla konal učitelský sbor s dětmi každoročně Den matek nebo tzv. „dětský den“, aby děti nemohly do kostela (do Gmündu)... První církevní slavnost „Vzkříšení“ byla konána v r. 1931 po nemnohých přípravách, poradách a schůzích. Průvod byl veden Žižkovským předměstím (Josefov) až k postavenému domu pana Kosa a odtud zpět.

Neobyčejně dojemné bylo, když český kněz z nejvyššího místa dával poprvé požehnání Nejsvětější svátostí Českým Velenicím.

Druhá veřejná slavnost církevní, průvod Božího Těla, byla spojena s překážkami ze strany nepřátel právě proto, že se vzkříšení tak dobře vyvedlo.

Několik dní před průvodem, který byl včas řádně ohlášen, byly vylepeny ohromné plakáty s oznámením, že ty a ty spolky konají veřejný tábor lidu v Revoluční třídě a to v neveliké vzdálenosti od místa, kde měl státi první oltář a právě v tutéž hodinu, ve kterou se měl konat průvod Božího těla.

Duchovní správce zakročil sice na městském úřadě, avšak bezvýsledně s tím, že tábor lidu je povolen okresním úřadem v Třeboni, ale ani tam se nedosáhlo kladného řešení.

Bylo však zařízeno aspoň to, že v době Božího Těla resp. průvodu byl vyslán do Č. Velenic z okresního úřadu zvláštní úředník a mimoto četnictvo dostalo příslušné rozkazy k pohotovosti a k asistenci průvodu.

Naštěstí však a díky katolickému cítění většiny obyvatelstva nedošlo k žádné výtržnosti a průvod se vydařil ještě skvěleji než Vzkříšení. Celý protikatolický podnik a snaha zmařit Boží Tělo doznaly jen ostudu a fiasko.

P. Karel Dvořák (1933 – 1938)

Po dp. Štěpánu Pařízkovi přišel do Č. Velenic za 4. duchovního správce dp. Karel Dvořák. Za něho již byl tedy postaven kostel, o jehož stavbu však usilovali i předchozí správci.

Za P. K. Dvořáka byl skutečně postaven kostel – přes různé potíže, jak ze strany „Kostelního spolku“ (ohledně místa), tak ze strany nepřátel, kteří o něm nechtěli ani slyšet – raději kulturní dům, restauraci, anebo nemocnici prý Č. Velenice potřebují a ne kostel – pochopitelně. Ale Bůh chtěl zde mít svůj stánek, a tak se dílo spojenými silami duchovního správce, Kostelního spolku a hlavně dp. Kroihera podařilo.

Vedle Besedy stála zvonice (od roku 1897 do roku 1935).

Hledání pozemku pro kostel

Kostelní spolek vyjednával o stavební místo napřed s panem Frankenbuschem. Ale bylo drahé (150 tisíc), a tak z nedostatku peněz bylo od něho upuštěno.

„Zato však bylo nabídnuto jiné stavební místo na parcele pana Loosa (obchodníka a pekaře, člena Kostelního spolku) za viaduktem na návrší vedle vodárny. Požadoval za ně 12 000 Kč a po delším jednání přes odpor duchovního správce, který poukazoval na nevhodnost – (a jak se později

ukázalo skutečně Božím řízením, dobře, že tam postaven nebyl, jinak by byl r. 1945 bombami srovnán se zemí a jiného by nebylo) byl pozemek zakoupen. Později byl pozemek opět prodán.

Duchovní správce Dvořák však nelenil a hledal nové, vhodné místo a skutečně našel – to, na kterém dnes kostel stojí!“ Pozemek koupil za 35 000 Kč a biskupská konzistoř vše schválila (koupil dalšího pozemku a nevhodnost pozemku pro kostel u vodárny).

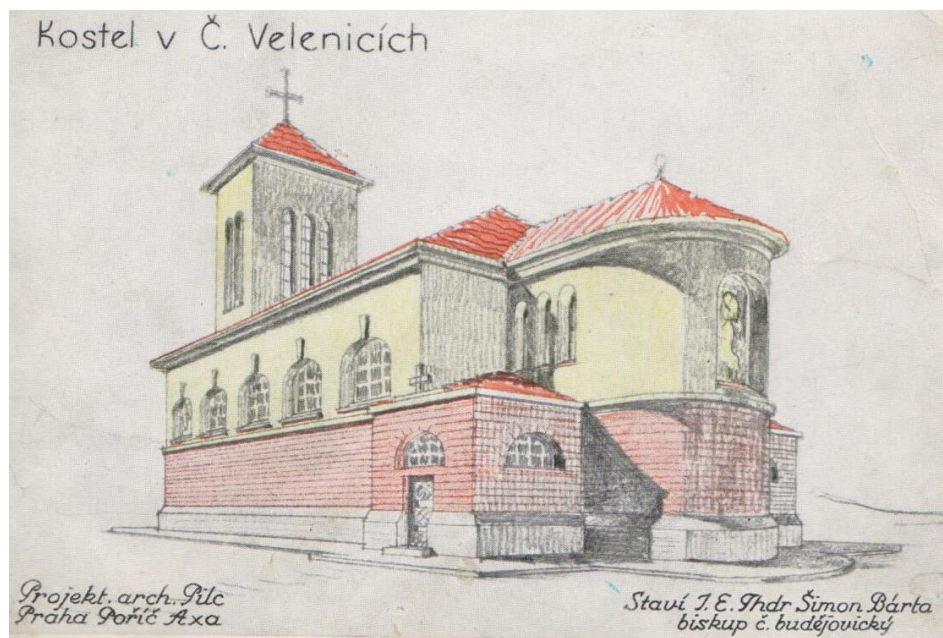
Místo vedle vodárny „Na Kopečku“, kde mohl stát kostel

„Nové stavební místo se všem líbilo – vyjma některých členů Kostelního spolku, spřátelených s panem Loosem, který chtěl vlastně kostelem pamatovat na sebe, neboť chtěl mít obchod vedle kostela. Když nebylo jeho místo schváleno, zahájil štvavou kampaň proti duchovnímu správci.“

Stavba kostela

Aby P. Dvořák urychlil stavbu a opatřil peníze, psal na všechny strany, všem vlivným osobnostem, posílal letáčky a pracoval na sbírání příspěvků.

P. Kroiher zase činil diplomatické intervence u vlády a opravdu, jeho zásluhou několik ministerstev poslalo dary a z nich se právě kostel stavěl.

Pohlednice s návrhem kostela od architekta Pilce z Prahy

16. června 1935 byl posvěcen základní kámen nového kostela. Do základního kamene byly vloženy pamětní listiny ve vlhkovzdorné rouře.

Patronát nad nově založeným kostelem převzal českobudějovický biskup Šimon Bárta, který získal od papeže Pia XI. zvláštní povolení zasvětit kostel tehdy blahoslavené Anežce České (nekanonizovaným světcům se kostely nezasvěcovaly).

Kostel bl. Anežky České 22. prosince 1935 slavnostně vysvětil kanovník F. J. Kroiher, děkan v Ledenicích.

Po benedikci byly bohoslužby ve všední dny v 7 h. ráno, v neděli a ve svátky v 8 a 9 hod., požehnání v 6 h. v létě.

Kostel v moderním slohu podle projektu pražského architekta Pilce postavil architekt Staněk z Trhových Svinů. Celkové náklady stavby činily 350 000,- Kč.

Hlavní oltář, kazatelna a křtitelnice jsou z umělého pískovce.

Kříž na hlavním oltáři je odlitek dle návrhu J. V. Myslbeka. Vitráž v okně apsidy presbytáře se zobrazením Anežky České je dílem profesora Holečka z Boru u České Lípy. K dosažení krásné červené barvy umělec použil pravé zlato.

Kolem kostela byl založen anglický park.

Fara při kostele byla postavena v roce 1937.

Některé zajímavosti

... Žulový kámen vozili a sami dodávali sedláci ze svých lomů v okolí Gmündu. Dříví dodával stavitel F. Stašek.

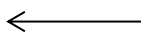
Aby zdejší řemeslníci nebyli zkráceni, byly jim zadány různé práce – kovářské, zámečnické, sklenářské, truhlářské, malířské atd.

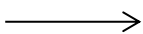
Je zajímavé, že po celou dobu stavby se nestalo sebemenší neštěstí, jak při podobných stavbách bývá.

Drobnější inventář byl pořizován ze sbírek a darů věřících. Pokud dávali přímo hotové věci pro kostel, bylo nutno postupovati diplomaticky, aby šlechtetní dárcové nebyli uraženi a na druhé straně aby se z kostela nestalo muzeum odložených věcí.

P. Karel Dvořák

Největší mecenáš Kostela a fary dp. F. J. Kroiher, děkan v Ledenicích, jehož životním dílem je zdejší kostel s farou.

Na věčnou památku!

Základní kámen posvětil 16. 6. 1935
P. Chrástek, redemptorista
z Č. Budějovic.

Úprava terénu a sázení stromků

Kostel po dostavění
a úpravě parku

PŘIPOJENÍ ČESKÝCH VELENIC K ŘÍŠI

Slibný rozvoj farnosti byl násilně přerušeno odtržením Českých Velenic od Československé republiky v říjnu 1938 a následnou okupací. České Velenice byly připojeny k Říši jako Gmünd III-Bahnhof.

„V září 1938 asi týden před Václavem byla vyhlášena mobilizace. Avšak již předtím se mnozí lidé stěhovali, tušíce neblahých politických poměrů a osudu Č. Velenic.

A druhý den po vyhlášení mobilizace byla vyhlášena evakuace Velenic. Každý musel co nejdříve opustit město bez ohledu, zda si bude moci něco vzít nebo ne.

Železniční zaměstnanci měli zamluvené vozy, ostatní prchali, jak mohli. Byl to dle vyprávění veliký zmatek. Opuštěné zvířectvo domácí běhalo po městě hladové.

... 17. září 1938 opustil pater Dvořák farnost. Město bylo vydáno ordnerům a drancováno (i fara). 8. října bylo město obsazeno německým vojskem a vítáno německými příslušníky.

Na budovách vlály prapory s hákovým křížem.

Gmündský farář Ölzelt vyzdobil německými ozdobami i faru a kostel. Občas měl v kostele bohoslužby za malé účasti věřících. Bohoslužby jsou zde takřka jen příležitostné.

Ještě v noci přicházejí cizí lidé drancovat faru.“

NOVÝ DUCHOVNÍ SPRÁVCE A VÁLEČNÁ LÉTA

P. František Bonfilius Březina (28. 11. 1938 – 3. 7. 1944)

28. listopadu 1938 přebírá faru pater František Bonfilius Březina z Nových Hradů.

10. prosince oficiálně přebírá kostel i faru. Nastěhovává se do fary a zařizuje domácnost

Musí opravovat vnitřní zařízení fary, neboť zámky jsou utrhány, věci po páteru Dvořákovi pokud nebyly ukradeny, byly rozházeny.

Také kostel je třeba dát do pořádku a umýt.

České znaky na obraze blahoslavené Anežky jsou zakryty papírem.

Vše se vede německy.

Vypomáhají duchovní z Gmündu. Město je zaplňováno německými příslušníky.

V roce 1942 byl pro válečné účely rekvírován větší z obou zvonů, Sv. Václav. Zbyl zde jen menší zvon (nynější) sv. Josefa (143 kg).

V roce 1940 i následujících byly normální události církevního roku, bohoslužby.

Roku 1943 byla opravena střecha.

V roce 1943 doplněn inventář kostela četnými novými věcmi (antipendia, plátina, křestní nádoby, zpovědnice (od P. Kroihera).

3. července umírá 1944 P. Březina po těžké nemoci. Pohřbu se účastní veliké množství věřících a duchovních.

P. Albert Guggenberger OSM (1944 – 1945)

Nástupcem za P. Březinu jmenován jeho kaplan P. Albert Guggenberger OSM.

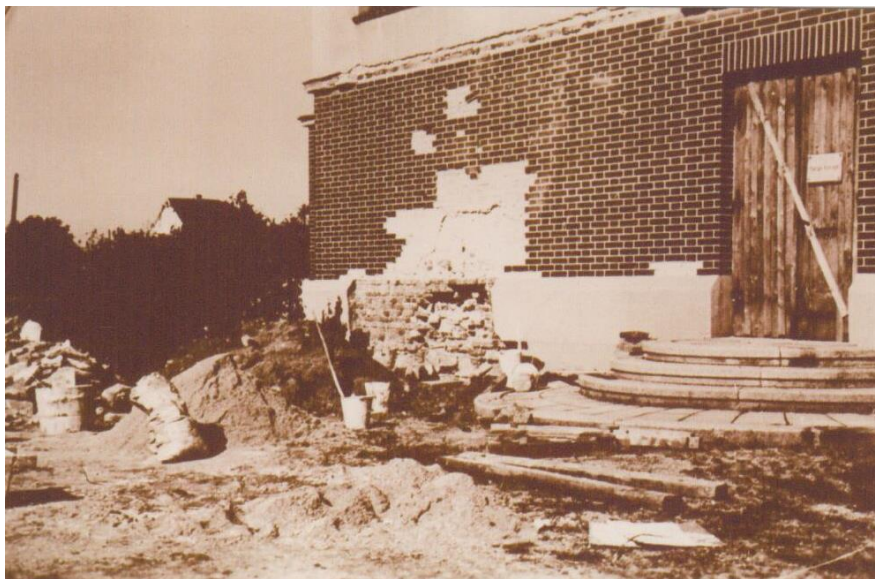
O Vánocích 1944 slavena po dlouhé době (od r. 1939) půlnoční mše sv., když se podařilo kostel zatemnit.

BOMBARDOVÁNÍ ČESKÝCH VELENIC A PONIČENÍ KOSTELA

23. březen 1945 znamenal pro Velenice těžkou pohromu.

Celé město bylo bombardováno. V 10 minutách leželo více jak z 50% v troskách.

„Také kolem kostela a fary napadalo za prchajícími SSmany 22 bomb, z nichž jedna zasáhla kostel z jižní strany u zdi. Vysypala se všechna okna, uvnitř kostela se zdvihla dlažba a poškozena byla křížová cesta.“

Zdravé až na několik malých skel zůstalo jen hlavní okno s obrazem blahoslavené Anežky.

Kolem kostela i fary bylo mnoho kráterů od bomb, vytlučena okna, našťípnuty záruby dveří.

Jinak našťěstí nebylo větších škod – ale i tyto byly velké – stály 120 tisíc. Také kaple v Josefově byla poškozena.

Zabití byli několik dní položeni do kostela, pak byly zhotoveny provizorní rakve a pochováni.

Ovšem ještě po několika létech při úpravě nádraží se našla celá řada zasypaných.“

POSLEDNÍ VÁLEČNÉ UDÁLOSTI

6. května – kapitulace německých vojsk – lidé si oddychují – měli proč!

8. května – příchod ruských vojsk, obsazení města, bohoslužby slabě navštíveny

23. května – návrat Čechů, odsun Němců kromě zaměstnanců drah (sami utíkali). Duchovní správce čeká do příchodu českého. Město vyprázdněno jako v roce 1938.

Nutná oprava střechy – teklo do kostela. Začal ještě německý pokrývač z Gmündu, kterému to bylo dovoleno čes. orgány.

20. června – předání farnosti Biskupství českobudějovickému. V městě jsou již usazeni někteří Češi. Až do září 1945 zůstává P. Guggenberger. Účast na bohoslužbě je slabá, protože Němců je málo, Čechů také, ale on česky stejně neumí.

POVÁLEČNÉ OPRAVY KOSTELA, FARY I KAPLE SV. RODINY

5. září nastupuje do farnosti opět český duchovní správce P. Jan Urban.

P. Jan Urban (5. 9. 1945 – 1948)

„Skoro všechna okna na faře byla náletem rozbita. Podařilo se mi pro nedostatek tabulového skla zasklíti aspoň vnější okna, takže přes celou zimu jsme se museli spokojit s tímto provizoriem. V pokojích bylo chladno citelné.

Zasklení kostela bylo provedeno do Vánoc, takže svátky jsme mohli slaviti v závětrí a jaksí v teple.

Ještě větší obtíže činily opravy na poškozeném kostele a kapli v Josefově. Byl požádán pan stavitel Stašek z Trhových Svinů, aby se oprav ujal. Ježto se zmíněný stavitel nechtěl do práce pustiti vymlouvaje se, že dovoz lešení a materiálu odjinud by opravu citelně zdražil, rozhodl se administrátor, aby opravu provedla firma Froulík.

Poněvadž práce na kapli nešla rychlým tempem a nezdála se solidní (pracoval tam pouze jeden zedník), dal administrátor firmě Froulík výpověď. Načež firma zaslala farnímu úřadu účet na 19 000 Kč s velkomyslným gestem, že opravu provedla zdarma.

...Práci malířskou provedla firma Císař, truhlářskou firma Kotál, klempířskou firma Láník, zámečnickou firma Drnek, elektrickou firma Tetík. Firma Švejda opravila věžní hodiny zdarma.“

Počátky obnovy farnosti nebyly vůbec lehké

„Se zabíráním německého majetku byl zabírán mnohdy i český, a to se bohužel stalo i zde na faře. Ještě dnes mají mnozí veleničtí občané majetek fary včetně koberců, kromě toho i různé písemnosti, např. pamětní knihu.

To zůstane nesmazatelnou skvrnou na českých příslušnících, kteří po převratu se dělali hrdiny, především pro své obohacení.

... Nové složení obyvatelstva Českých Velenic, které se sem vrátilo nebo nově nastěhovalo, není lepší než za první republiky, opět velké procento nekatolíků a politicky zaujatých.“

Visitace biskupa Josefa Hloucha

6. května 1948 proběhla v Českých Velenicích vizitace biskupa Josefa Hloucha spojená se sv. biřmováním. Jen rok před tím, přesněji 25. 6. 1947 byl P. Josef Hlouch jmenován 9. českobudějovickým biskupem. Poměry v republice a přitvrzování komunistického režimu mu nedovolily vykonávat funkci biskupa dlouho. A nyní pár úryvků z dopisu o generální vizitaci ze dne 17. 6. 1948, který poslal panu faráři:

„Kostel je nový, po bombardování již zase opravený. Duchovní správce (P. Urban) jej nechá však po celý den otevřen, aby mohl ke svatostánku – zdroji života – každý osadník, velký i malý, tito nejmenší zvláště, protože z nich vyrostě nová generace.

Do zpovědnice nechtě zavede si duchovní správce elektrické světlo a topné těleso a na kajícíky tam čeká. Tím pomalu snad, ale přec jen jistě bude přibývat svatých zpovědí, kterých je na tak velikou osadu velice málo a pak i svaté přijímání.

Vyučování svatého náboženství bude nutno věnovat ještě více péle a svědomitosti, neboť České Velenice jsou půda horká a velice mnoho bude záležeti, co si malé děti ponесou z náboženství do života.

Jsem si vědom, na jak tvrdé líše pracujete a proto uvedené řádky jsou jen připomínky, žádné výtky.“

PŘELOŽENÍ OTCE BISKUPA HLOUCHA DO INTERNACE

Ve dnech 27. – 30. března byl p. biskup vysídlen z diecéze pro zamítavý postoj k círk. zákonům a nesložení slibu věrnosti republice.

PADESÁTÁ A ŠEDESÁTÁ LÉTA VE FARNOSTI

50. a 60. léta jsou u nás neblaze proslulá pronásledováním věřících a všemožným tlumením náboženského života. V těchto letech se o kostel i farnost starají kněží P. František Votruba a P. Štěpán Mandelíček.

P. František Votruba (1948 – 1954)

se ve svých vzpomínkách zapsaných ve farní kronice netajil s obavami a s nadějemi, s jakými do farnosti přicházel.

Jeho úvaha z roku 1948:

„Musím přiznat, že jsem sem přicházel se smíšenými pocity radostné naděje, ale i s obavami nad zdejšími polit. i nábož. poměry. Ale brzy se ukázalo, že sice je tu, jak J. Exc. (otec biskup Hlouch) sám i všichni mohou přiznat, „horká půda“, ale i zde milost Boží působí a zdá se, že tu může být jednou radostná duchovní správa. S nadšením mne přijaly školní děti, i ostatní věřící jeví porozumění, plní se pomalu chrám Boží, počet komunikantů potěšitelně roste, zvláště překvapily Dušičky, denní sv. přijímání stále četnější.“

Rok 1950 byl Svatým otcem prohlášen jubilejním – milostivým létem. 2. března byla zahájena oslava svátku blah. Anežky České třídní duchovní obnova dr. A. Pelikánem S. J. věřící se zájmem (nebylo tu dosud nic podobného), navštěvovali ranní i večerní promluvy a hodně přistupovali ke svátostem, celkem asi 400.

V neděli pak hlavní poutní mši sv. celebroidal otec biskup Hlouch. Po mši sv. posvětil nově pořízené sochy z darů věřících sv. Judy Tadeáše a sv. Antonína.

Již r. 1949 byl do farní budovy zaveden vodovod (čistá, pitná voda, která tu nebyla!).

V polovině dubna 1951 zřízen do fary telefon, kterého je tu velmi potřeba vzhledem k vzdálené poště a administr. farnosti Krabonoš.

P. Štěpán Mandelíček (1954 – 1960)

se věnoval větším i menším opravám na kostele i na faře, jak sám, tak i za pomoci farníků i jiných. V roce 1955 byl ve větší míře opraven kostel, např. byla vyměněna část střechy a dány řetízky na otvírání oken. Nebo spolu s hospodyní paní Nedvědovou dal dohromady zahradu, byl opraven plot, natřeny branky aj. Jeho přičinlivostí byl také založený 20členný sbor, poprvé vystoupil o Vánocích při 20. výročí svčení kostela. Pro koledy byl utvořen také 10členný dětský sbor.

Sváteční roucho našeho chrámu - Boží Tělo (1957)

OBRAT K LEPŠÍMU NA KONCI 60. LET

Josef Noska (1960 – 1973)

V roce 1960 přichází do Velenic páter Josef Noska a toto je něco z jeho záznamu v kronice:

První zápis: Návštěva kostela jest velmi slabá. Děti – mládež – schází. Ve škole se náboženství vůbec nevyučuje. Lidé nemají asi zájem.

V roce 1963 bylo o půlnoční mši sv. o Vánocích veliké narušení bohoslužeb. Na kůru bylo několik mladíků, kteří při mši sv. pískali, hulákali a hleděli mši znesvětit

V roce 1967 opět opravena střecha na kostele. Dítě se na vyučování náboženství žádné nepřihlásilo. Následkem toho také děti do kostela nechodí.

Ovšem v roce 1969 zde nastává velký obrat k lepšímu.

V českobudějovické diecézi nastal již v předchozím roce, 9. června 1968 se totiž vrací biskup Josef Hlouch do Českých Budějovic a ujal se opět svého úřadu biskupa.

Duch Pražského jara zavane i do Velenic. Nadšením a elánem přímo hýří dva zápisy z oné doby:

Ten první je z 18. května 1969: „První svaté přijímání – 90 dětí! Den nadmíru radostný! S dětmi přišlo i mnoho rodičů ke Stolu Páně. Ta farnost žije. Setba Boží klíčí a o vzrůst svátostný Bůh se postará.“

A zde je druhý zápis: „Dne 11. října 1970 udělil ve zdejším chrámu biskup Josef Hlouch svátost biřmování 325 biřmovancům.“

70. LÉTA VE FARNOSTI

V roce 1973 nastupuje nový duchovní správce **P. Jiří Prajer (1973 – květen 1974)**. Ani nestačil dokončit garáž ve sklepě fary a už koncem května r. 1974 jej vystřídal

P. Milan Píša (květen 1974 – 1975). Ale také on je přeložen po roce činnosti ve zdejší farnosti.

P. Jaroslav Smíšek (1975 – 1983)

Duchovní správce P. Jaroslav Smíšek působil od roku 1975 do roku 1983. „Pokud se týče náboženského stavu farnosti Č. Velenice, není valný. Průměrná účast na nedělních bohoslužbách činí v létě 50 lidí, v zimním období asi 30. Náboženství se nevyučuje. Do kostela chodí hlavně příslušníci starší generace. Nejnižší věk návštěvníků je 60 let.“

ZMĚNA V OBVODU DUCHOVNÍ SPRÁVY ČESKÝCH VELENIC A OKOLNÍCH FARNOSTÍ

V r. 1985 přibyl k P. Zemanovi kaplan P. Bohuslav Švehla poté, co suchdolský farář P. Kofroň odešel do Vodňan, kde se uvolnilo místo po zemřelém P. Fr. Votrubovi (8. bývalý duch. správce Č. Velenic). Ze zápisu P. Zemana: „Je to primovní kněz, dej Bůh, aby jen dál rostl! (duchovně! tělesně už je toho víc než dost).“ Sídlil v Suchdole a spravoval tamní obvod. Jen 2. neděli v měsíci si mše sv. vyměnili.

P. Švehla byl na výpomoc jen krátce, v listopadu už byl ustanoven do Č. Krumlova.

Od roku 1985 je spolu s obvodem kolem Č. Velenic (+ Dvory nad Luž., Krabonoš, Rapšach) spravován i obvod kolem Suchdola nad Luž. (+ Chlum u Třeboně). Lutová toho roku připadla do Třeboně. Avšak v roce 2000 je obvod duchovní správy opět rozdělen na dva obvody do Č. Velenic

a Suchdolu n L., tím se Lutová vrací zpět. Roku 2006 je ale vše spojeno a spravováno z Č. Velenic, v 1. polovině roku 2014 je sídlo duch. správy v Suchdole n L. a od září 2014 dokonce až v Třeboni.

DOBA PO REVOLUCI V ROCE 1989

Revoluci 17. 11. 1989 a vybojované svobodě bezprostředně předcházelo svatořečení sv. Anežky České.

Takto vzpomínal páter Zeman na svatořečení Anežky České v r. 1989:

„Vpředvečer svatořečení se 10 minut vyzvánělo. Napsal jsem do Gmündu, zda by se nechtěli svými zvony připojit k našemu malému zvonku. Byl to první nesmělý kontakt – do té doby nevěděli, že je ve Velenicích kněz. Vyzváněli všemi zvony v obou kostelích a více než 10 minut“.

(Z. levo: P. Smolček ze Ševčína, býv. zdijsí farář; P. V. Frolich
z N. Bystřice; P. Karl Laiser OMI z Gmündu II; P. J. Kavale; Rudolf
Wagner z Gmündu I. a Roderich Held z Hohenrichu)

Fotografie ze společné mše z 25. 2. 1990 – bylo to před svátkem svaté Anežky. Hlavním celebrantem byl páter Josef Kavale, administrátor diecéze

P. Karel Zeman, CSsR (1983 – 1993)

50leté výročí kostela

„Rok 1985 je jubilejním rokem našeho kostela. K jeho 50. výročí trvání jsme jen dokázali vyčistit a natřít okapové žlaby na kostele. Odvážně to provedl zdarma klempíř pan O. Šandl ze Dvůrů n. L. za pomoci F. Flašky a V. Koláře. Po duchovní stránce byla malá oslava v neděli 21. července. V 15. h. sloužil mši sv. administrátor diecéze kap. vikář Josef Kavale. Mše sv. byla se společným sv. přijímání farníků – bylo jich asi 30, což se mi zdá úspěch na Č. V. Účastníků u stolu Páně bylo víc, ale z okolních farností. Přítomni byli kněží z jindřichohradeckého vikariátu: P. J. Urban, vikář z Třeboně - hrál na varhany, dále byli přítomni: suchdolský G. Vl. Kofroň, lomnický J. Cihelna, řečický K. Vrba, strážský, A. Lyko, bystrický V. Frolík, kunžacký J. Podhrázský, A. Šimurda z Deštné a strmilovský Z. Kozubík. Pozváni byli i bývalí zdejší duch. Správci J. Smíšek a J. Prajer. Oba se omluvili. Dosud žijící vitějovický farář K. Dvořák, za něhož se kostel stavěl, byl

pro stáří neschopen cesty. Zemřel právě 1 měsíc po této oslavě.“

V roce 1992 proběhla oprava věžních hodin. Městský úřad dal v Č. Velenicích na svůj náklad opravit hodiny (cca 50.000 Kčs). Natřeny ciferníky, nové ručičky, vyčištění a oprava stroje, elektrické natahování. Organizoval a provedl p. Jaroslav Šollar.

Svátek sv. Anežky přesunut z března na listopad

Poprvé svátek sv. Anežky České slaven v neděli 8. 11. před jejím svátkem 13. 11. Ke mši sv. nás zval náš malý zvon, který dostal větší srdce (dříve bil na jednu stranu) a elektrický pohon. (Provedl to p. Buřič z Č. Budějovic, ale po 7 měsících už vypadává jistič.) Stálo to cca 11.000 Kč. Financoval to pan farář R. Wagner z Gmündu I. jako dar jejich farnosti. Již rok předtím nám zakoupili červený sisalový koberec od dveří kostela až k presbytáři.

Poničení kostela mládeží

V roce 1993 pan Ludvík Beníšek z Halámek, 73letý důchodce, natíral zdarma okna na faře, ale také dveře na kostele, neboť na ně mládež vyryla sprosté rouhavé výtvary. „Nevědí, co činí.“

P. Petr Misař (1993 – 1998)

Z jeho prvního zápisu: „Doufám, že nebudu mít čas na kytičky, neboť bída i hlad po duchovních hodnotách je velká. Snad proto také nikdy neřeknu, že jsem již spokojen... Děkuji za vše, co zde bylo již vykonáno a prosím Pána na přímluvu sv. Anežky o požehnání pro budoucí měsíce.“

Něco z jeho činnosti zachycených v kronice:

V roce 1993 byl veden elektrický proud pod zemí v rámci rekonstrukce celé silnice „Palackého“ ulice. Také do fary je přívod od silnice podél chodníčku k hlavnímu chodu veden pod zemí.

Nové sedačky do presbytáře vymyslel a věnoval před blížící se poutí 13. 11. 1993 duchovní správce.

Modlitební setkání věřících pravidelně každý týden, byla zavedena v Č. Velenicích (čtvrtek), Suchdole (pátek) a Chlumu u Tř. (sobota). Rozjímání nad Božím slovem, spojené s katechezí a spontánní modlitbou, přináší do farností, co chybělo – náboženské vzdělání, vzájemné obohacování a poznávání a potřebný misijní náboj.“

V době jeho působení bylo v kostele instalováno plynové topení.

Otcem Misařem byl navržen nový obětní stůl, jehož realizaci provedl pan Beníšek.

Obraz sv. Anežky byl vyčištěn a nově zazařil.

Velkým darem pro náš kostel se stal nový zvon, na který byla uspořádána sbírka. Za účasti věřících byl odlit v Passau. Nese jméno sv. Klára. Jeho posvěcení se konalo dne 7. 12. 1997 a svěcení provedl p. biskup Antonín Liška.

P. Jaroslav Zawadzki z Polska (květen - červen 1998)

Jeho přičiněním bylo uskutečněno vymalování kostela, při jeho úklidu pak veliký kus práce odvedli vysokoškoláci z Polska, kteří přijeli otce Jaroslava navštívit. Poté se vrátil zpět do Křemže, kde předtím působil.

P. Marek Adamczuk, OMI z Polska (1998 - 2002)

„... od začátku měl plno plánů, jak na opravy, tak úpravy fary a zahrady a svou houževnatostí, přes své zdravotní potíže, je začal realizovat.“

Oprava fary 1998 (září až listopad)

Od září do 10. listopadu byly prováděny v přízemních prostorách fary zednické úpravy. Propojením kuchyně a vedlejší místnosti vznikla společenská místnost. Spíš byla předělána na farní kuchyň. Ze zbývajících částí kuchyně a WC byla zbudována koupelna. Kancelář fary zůstala původní, pouze zde bylo položeno nové linoleum, stejně jako ve společenské místnosti.

Stavební úpravy probíhaly též v 1. poschodí, kde vznikl byt pro kněze.

V září 1998 – v novém školním roce se na výuku přihlásilo přes 20 dětí.

Za otce Adamczuka se farnost připojila k cyklistickému výletu po „Passovské stezce“ okolo Dunaje, který se konal každoročně z nových Hradů. Odtud byl odjezd 26. září v 5.00.

6. 6. 1999 - Po dlouhé době bylo opět v Č. Velenicích „Boží Tělo“ s eucharistickým průvodem ke čtyřem oltářům ve městě. *„Mimo slavnostní mše svaté se konal průvod ke čtyřem oltářům, které připravili starší, střední generace, mládež a děti. Procházeli jsme ulicemi: T. G. Masaryka, Komenského, Palackého a Nerudovu. V průběhu cesty sypaly děti, které byly u 1. sv. přijímání květiny a hrála hudba.“* Od té doby se střídá ve farnostech, které se ještě donedávna spravovaly z Č. Velenic.

V říjnu 1998 byla ustanovena farní rada.

Byly pořádány různé akce – dětské mše sv., kde děti předváděly předem připravené scénky, poutní zájezdy, výlety, závody na kolech, na začátku roku se žehnaly děti a jejich pomůcky do školy, pokračovalo se ve fotbalovém zápasu v Halamkách: naše farnosti proti farnímu klubu Nové Hrady a mnohé další. Také se pokračovalo v setkáních mládeže, které započalo ještě za P. Misaře díky pastoračnímu asistentu Petru Klingerovi (1995 – 1999), který se mladým věnoval také se svou manželkou Janou.

V srpnu 1999 nechal otec Marek navést na farní zahradu 150 kubíků země, aby se vyrovnal terén, poté farníky urovnáno a zaseto trávou.

21. ledna 2000 se konal první farní ples v Suchdole v hasičárně.

V polovině prázdnin 2000 otci Markovi ubyly v duchovní správě některé farnosti. Do Suchdola nad L. přišel P. Marian Nowak, který spravoval kromě Suchdola také Dvory nad L. a Lutovou.

V sobotu 22. 12. byly po velmi dlouhé době roráty, mše sv. začínala v 7.00. paní Vrobelová připravila přes 10 krásných papírových lampionů. Po mši sv. následovala společná snídaně na faře.

15. června 2002 probíhalo ve farnosti biřmování, tuto svátost přijalo 12 osob: 5 z Č. Velenic, 2 ze Dvorů nad L., 4 z Rapšachu, 1 ze Suchdola, svátost biřmování udělil otec biskup Jiří Paďour.

Hojné činnosti farnosti pod vedením otce Marka trvají až do konce srpna 2002, kdy odchází do Kroměříže.

P. Karl Zaiser, OMI (2002 – 2005)

P. Karl Zaiser, který v této farnosti nebyl poprvé (např. v únoru 2000 zastupoval otce Marka, když ten byl v Polsku), nastupuje v září 2002. V roce 2003 se konal výlet do Klokot. V roce 2004 se pár farníků účastnilo pouti národů do Mariazell. V tomtéž roce se konala také pouť do Maria Taferl a Melku v Rakousku. V letech 2003 – 2005 bylo „Boží Tělo“ společné s farnostmi Dvory n L., Rapšach, Suchdol n L., Chlum u Tř. a Lutovou, vždy spolu s otcem Marianem.

P. Marian Nowak, OMI (1. 1. 2006 - 30. 6. 2006)

Přebírá farnosti po otci Karlovi, avšak jen na půl roku. O prázdninách 2006 odchází do Slezska na hranici s Polskem na Osoblažsko, Český Rudolec.

P. Jaroslav Šmejkal (2006 – 2014)

Od svých předchůdců otec Jaroslav přebíral 7 farností.

„Tehdejší generální vikář P. Jan Baxant mi dal možnost zvolit si nové sídlo – v Suchdole nebo v Č. Velenicích. Protože v přízemním bytě na faře v Suchdole bydlela rodina Šimáčkova a část 1. patra obýval otec Marian ještě nějaký čas, zvolil jsem si jako svou rezidenci faru v Č. Velenicích s plynovým topením a novou koupelnou. Navíc fara v Suchdole by vyžadovala nákladnou rekonstrukci k vytvoření samostatného bytu v patře. Nevýhodu bydlení ve Velenicích bylo prakticky denní dojíždění do vzdálených farností – Lutová je vzdálena 30 km, Chlum 25 atd.“

Do října 2006 mu ještě pomáhal otec Marian.

V prvním roce ještě otec Jaroslav střídal na mši sv. v sobotu Rapšach (2 x za měsíc) s Lutovou a Stříbřecem, to pro absenci věřících po roce přestal.

První větší událostí byla Misijní neděle v Rapšachu, které se zúčastnil diecézní biskup Mons. Jiří Paďour.

Stále se řeší „problémy“ okolo kostela – nepořádek, chování mládeže apod.

V dubnu 2007 je pořízena kuchyňská linka a položeno lino.

Na jaře se pan Pánek sám nabídl, že jako klempíř vymění prorezlé okapy a svody na farní budově. Udělá to prý bez lešení, jen ze žebříku a za 20 tisíc. Při pozorování Pánkovy práce a jeho balancování na vysunovacím žebříku trnul otec Jaroslav, že Pánek notně posilněn pivem od Koptů odnaproti spadne. Avšak za dva týdny bylo vše hotovo a on si oddychnul.

21. 6. 2008 se konala v Božejově oslava 60. výročí kněžství bývalého duchovního správce Č. Velenic, P. Karla Zemana.

Po opakované výzvě paní XY na rušení TV NOVA a po telekomunikační výzvě a hrozby pokuty muselo být zvonění vyřazeno z provozu a později byl vyměněn motor, aby zvonění mohlo být obnoveno.

V sobotu 15. 11. 2008 mši sv. při poutní slavnosti k sv. Anežce celebroval otec biskup Pavel Posád.

Farníci pod vedením otce Jaroslava se jednou za čtrnáct dní schází na biblické hodiny.

Od července roku 2009 otec Jaroslav dostává na pomoc pastorační asistentku Ivu Hojkovou, která bydlí na faře v Suchdole.

Otec Jaroslav spolu s farníky vyměnil plot okolo farní zahrady. Část plotu byla provedena najatou firmou, 2. část provedl sám za pomoci pár dobrovolníků a s podporou svého tatínka (který zhotovil sloupky).

Také po několika letech obnovil otec Jaroslav roráty, které byly jednu sobotu v adventu.

V roce 2011 se českovelenická farnost poprvé zapojila do celorepublikové akce Noc kostelů, od toho roku se účastní každý rok a zve na různý program občany z Č. Velenic do kostela.

V září 2011 se koná vydařený poutní zájezd za sv. Anežkou Českou do Doksan a do Prahy v rámci Roku sv. Anežky České (při příležitosti 800stého narození sv. Anežky).

Oprava střechy kostela

Letitým vroucím přáním farníků byla oprava střechy na kostele. Ta byla započata v roce 2011 opravou střechy věže, která činila 143 954 Kč. Při druhé etapě byla vyměněna krytina nad sakristií a presbytářem za 232 800 Kč a při třetí závěrečné etapě byla vyměněna střecha nad lodí za 504 111 Kč, celkem tedy 880 865 Kč. Výměnu krytiny na střeše provedla firma Petr Myšák z Č. Budějovic. Opravu věže provedla firma Stavební huť Slavonice. Kostel tak nově září. Na opravu střechy přispívaly firmy, např. Legios 5.000,- a Magna 50.000,-, Město České Velenice při poslední etapě darovalo 250 000 Kč, Biskupství ČB 50 000 Kč. Vydatně přispívali také farníci a nejen českoveleničtí občané. Několikrát přispěl finančním darem také sám otec Jaroslav.

V roce 2013 na jaře přestal fungovat plynový kotel v přízemí fary, kterým se ohřívala voda, byl tedy pořízen nový.

Již v roce 2013 otec Jaroslav začal plánovat, že by se přestěhoval do Suchdola nad Luž. Se souhlasem Biskupství českobudějovického se do Suchdola na faru (po částečných opravách tamního bytu) přestěhoval začátkem ledna 2014. V Č. Velenicích se v lednu začalo rekonstruovat přízemí fary, aby tam vznikl samostatný byt pro pastorační asistentku, která zde na faře bydlela od března 2014 do ledna 2017.

V srpnu 2014 otec Jaroslav přestává být duchovním správcem Č. Velenic a odchází do Pacova. A zde nastává nová etapa farnosti Č. Velenice i okolních farností, neboť od září 2014 se přesouvá duchovní správa Č. Velenic do až Třeboně.

P. Henriko Krystof, OMI (červenec 2010 – červen 2012)

- administrátor pro Dvory nad Lužnicí a farní vikář pro ostatní farnosti

V polovině roku 2010 až do poloviny roku 2012 měl otec Jaroslav kaplana P. Krystofa Henrika, který bydlel na faře v Č. Velenicích v přízemí. Otec Krystof si svou přátelskou povahou získal mnohé lidi stojící na okraji farnosti či nechodící do kostela, stejně tak i farníky.

Nějakou dobu se mu také podařilo podchytit mládež u kostela. S mladými lidmi např. byl na výletě v Polsku v Osvětimi. Podobný zájezd také připravil v roce 2012 (13. až 15. dubna) pro mladé lidi z farností, kde působil – ze Dvorů nad L., ze Suchdola nad L. a z Majdaleny.

Otec Krystof měl „svoji“ farnost Dvory nad Lužnicí, avšak pomáhal se všemi ostatními. Také vypomáhal sousednímu knězi v Třeboni, P. Hugovi Pytlovi, když jezdil sloužit každou neděli mši sv. do Majdaleny.

Otec Jaroslav si v březnu 2012 při dovolené při lyžování naštlípl ruku v paži. Téměř měsíc a půl byl na nemocenské u rodičů v Holubově, tudíž otec Krystof vše obhospodařoval sám (ve spolupráci s farníky). Při velikonočních obřadech pak také vypomáhal P. Jaroslav Miškovský z Prahy. V červenci 2012 odchází otec Krystof do Rakouska s přáním být na poutním místě Maria Taferl, to se mu nespěnilo a v roce 2013 se vrací do Čech do Pražské arcidiecéze.

P. David Henzl (září 2014 – leden 2016)

Otec David přebírá farnosti od Č. Velenic až po Chlum u Tř. k Třeboni a Majdaleně. Spolu s ním bydlí v Třeboni a pomáhá v našich farnostech kaplan P. Jiří Kalaš. Na neobvyklou situaci si pozvolna zvykáme, neboť novou věcí je, že tu není nedělní mše. sv. každý týden, ale jednou za čtrnáct dní (vždy neděli v sudém týdnu v 11.00). V neděli v lichém týdnu se scházíme v kostele také v 11.00, kdy si přečteme Boží slovo – liturgické texty, které jsou na tu neděli určené, říkáme přímluvy za potřeby lidí atd., podobně jako při bohoslužbě slova.

Jako v předchozích letech byly zachovány roráty a také půlnoční mše sv. (i přes strach mnohých, jak to bude).

V lednu začínají s otcem Davidem pravidelná setkání jednou za měsíc po mši sv. ve středu večer, při kterých rozjímáme nad čtením z Bible, modlíme se spolu a sdílíme se v radostech i bolestech, což velmi potřebujeme.

Rok 2015 je pro českovelenickou farnost dnem výročí 80 let od položení základního kamene kostela. A tak v úterý 16. 6. si farnost toto výročí připomněla – adorací, mší sv. a agapé na farní zahradě. Při něm také farníci pogratalovali otcí Davidovi k jeho narozeninám i k výročí kněžského svěcení.

Poutní mše ke sv. Anežce České byla konána 14. 11. U příležitosti 80. výročí vzniku kostela byli pozváni i bývalí duchovní správci Č. Velenic, z nichž mohl přijet P. Karl Zaisser, OMI a J. Šmejkal, také byl přijal pozvání pan starosta Jaromír Slíva.

V prosinci roku 2015 otec biskup Vlastimil Kročil jmenoval otce Davida svým generálním vikářem.

P. Martin Bětuňák (únor 2016 – leden 2017)

Otec Martin Bětuňák přišel do Třeboně, odkud opět spravuje všechny farnosti s pomocí otce Jiřího Kalaše, z Velešína.

Za otce Martina byla vyměněna všechna okna v kostele, neboť byly popraskané buď vlivem počasí, anebo výtržností mládeže. Výměna oken byla provedena z daru jedné farnice.

P. Tomáš Vyhnálek, OMI (únor 2017 -)

Farníci se pravidelně scházejí při společenství na Lectio divina.

Byla natřena plechová střecha věže načerveno.

V roce 2018 byla vyměněna stará okna za plastová na celé faře, stejně tak i vchodové a balkonové dveře, hlavně pomocí fondu Zelená úsporám.

Z příspěvku Města bylo zavedeno topení do prvních třech lavic na obou stranách a pod obětní stůl. Zároveň bylo sundáno stropní topení (které se do kostela příliš nehodilo a bylo hlučné, tudíž nemohlo být pouštěno při mši svaté). Do některých ostatních lavic byly později pořízeny elektrické zahřívací podsedačky.